

gel, som pålægger den, der har anmodet om tvangsfuldbyrdelse (rekvirenten), at bevise, at der ikke foreligger nogen af de i overenskomsten anførte undtagelser for tvangsfuldbyrdelse. Navnlig af denne grund blev Genèveoverenskomsten anset for at være utilstrækkelig til at sikre og lette voldgift i internationale forhold.

Dette forhold førte til udarbejdelsen af New York-konventionen i 1958, hvori bevisbyrden er vendt om, således at den, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse (rekvisitus), for at undgå anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen skal bevise, at en eller flere af de i New York-konventionen anførte nægtelsesgrunde foreligger. New York-konventionen, der ikke på væsentlige punkter afviger fra Genèveprotokollen og Genèveoverenskomsten, bortset fra den nævnte bevisbyrde-regel, træder i forholdet mellem de stater, der tilslutter sig konventionen, i stedet for Genèveprotokollen og Genèveoverenskomsten.

Voldgiftslovens § 10, stk. 1, bemyndiger justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om betingelserne for at tillægge udenlandske voldgiftskendelser bindende virkning her i landet. Denne bemyndigelse er udnyttet ved voldgiftsbekendtgørelsens § 1, hvorefter udenlandske voldgiftskendelser har bindende virkning her i landet, hvis de angår en tvist, som efter dansk ret kan afgøres ved voldgift, og anerkendelsen ikke er åbenbart uforenelig med landets retsorden (ordre public). Da formålet med voldgiftsbekendtgørelsens § 1 i al væsentlighed er at opretholde hidtidig gældende ret om anerkendelse af udenlandske voldgiftskendelser og samtidig give mulighed for at tiltræde New York-konventionen, omfatter bestemmelsen alle udenlandske voldgiftskendelser, dvs. hvad enten de kommer fra en stat, som har tiltrådt Genèveoverenskomsten eller New York-konventionen, eller en stat, som ikke har tiltrådt nogen af disse konventioner. Anerkendelse kan dog nægtes efter voldgiftsbekendtgørelsens § 3, der også gælder for fuldbyrdelse, jf. nedenfor.

Voldgiftslovens § 10, stk. 1, bemyndiger endvidere justitsministeren til at fastsætte regler, hvorefter udenlandske voldgiftskendelser under forudsætning af gensidighed kan fuldbyrdes i Danmark. Denne bemyndigelse er udnyttet ved voldgiftsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, hvorefter voldgiftskendelser i tvister i handelsforhold, som har bindende virkning her i landet, og som er afsagt i et land, der har tiltrådt New York-konventionen, kan fuldbyrdes her i landet. Denne bestemmelse sikrer, at voldgiftskendelser, der er omfattet af New York-konventionen, kan fuldbyrdes i Danmark. Fra dansk side har man i medfør af New York-

konventionens art. I, stk. 3, valgt at begrænse fuldbyrdelsen til tvister om handelsforhold og til voldgiftskendelser afsagt i stater, der har tiltrådt New York-konventionen. Udenfor falder således tvister om ikke-handelsforhold og voldgiftskendelser afsagt i stater, der ikke har tiltrådt New York-konventionen.

Fuldbyrdelsen sker efter de samme regler, som gælder for danske voldgiftskendelser, dvs. efter voldgiftslovens § 9, og fogedretten kan kræve, at anmodningen om fuldbyrdelse er vedlagt en bekræftet oversættelse af voldgiftskendelsen og voldgiftsaftalen, jf. voldgiftsbekendtgørelsens § 2, stk. 2.

Voldgiftsbekendtgørelsen indeholder i § 3 regler om, i hvilke tilfælde anerkendelse og fuldbyrdelse af en udenlandsk voldgiftskendelse kan nægtes. Bestemmelsen gælder for alle udenlandske voldgiftskendelser, dvs. hvad enten kendelsen er omfattet af voldgiftsbekendtgørelsens § 1 eller § 2. Bekendtgørelsens § 3 skal sammenholdes med § 1, hvorefter en udenlandsk voldgiftskendelse ikke kan anerkendes, hvis tvisten efter dansk ret efter sin art ikke kan afgøres ved voldgift, eller hvis kendelsen er åbenbart uforenelig med den danske retsorden (ordre public).

Nægtelsesgrundene i voldgiftsbekendtgørelsens § 1 og § 3, stk. 1, svarer til nægtelsesgrundene i New York-konventionens art. V, som er beskrevet i pkt. 3.1.2.4 nedenfor.

2.3.2. *International voldgift*

Hverken voldgiftsloven eller voldgiftsbekendtgørelsen indeholder en generel definition af en »international voldgiftssag«. Det må formentlig antages, at en voldgiftssag er international, når parterne har bopæl eller sæde i forskellige stater, eller når sagen på anden måde har tilknytning til mere end ét land. Ved voldgiftsbekendtgørelsens kapitel 2 er Genèvekonventionen af 1961 om international handelsvoldgift gennemført i dansk ret. Reglerne i kapitel 2 gælder kun for voldgift i handelsforhold mellem fysiske eller juridiske personer, som ved voldgiftaftalens indgåelse havde bopæl eller sæde i stater, der har tiltrådt Genèvekonventionen.

Genèvekonventionen, der er omtalt i pkt. 3.2.1 nedenfor, blev udarbejdet under FN's Økonomiske Kommission for Europa (UNECE) i 1961. Konventionen indeholder fælles regler om etablering af voldgiftsretten og proceduren for voldgiftsretten. Formålet med konventionen var at fremme handelsforbindelserne mellem de daværende østeuropæiske stater og de vesteuropæiske stater. Danmark tiltrådte konventionen, navnlig fordi man fandt, at den generelt fremmede handelen mellem Øst- og Vesteuropa, fordi